

Protokol pro zápis kvalitativního dotázníku

Číslo

Datum 3. 6. 2011

Skupina divadla

MDB

Vaše jméno Helena Brzobohatá
Vladimír Oravec

Demografické údaje o respondentovi

Věk

1961

Pohlaví

žena

Studium

stredoškolské

Povolání učitelka mateřské školy

Poznámky

Přepis rozhovoru

Obecné kulturní vyžití. Jak trávíte volný čas?

Volný čas trávím zumbou. Jenom zumbou. Ve studiu Zumba, občas kino káva a divadlo.

A to divadlo jakou část?

Ted' ta zumba je prvořadá, protože holka má studio a já jí pomáhám, jinak to bylo dřív často.

Takže, má holka tam studuje a taky tam musí pomáhat, ale dřív to bylo jako víc, víc kulturní, mnohem víc kulturní. Hodně divadlo, hodně kino, hodně knížky, výstavy.

HB:

Jasně. A ta zumba, to trvá jenom chvíli, že jo?

Rok.

HB:

Rok. A do té doby než to začalo, tak jak to bylo s tím divadlem? Kolik času... jak by ste to procentuálně vyjádřila?

No, tak, rozhodně dvakrát do měsíce jsme byli v divadle. A někdy i třikrát, podle toho kam jsme šli. Tak asi tak.

HB:

A jaké divadlo zaujímá kultura ve vašim životě? A teďkom, jestli dáte dohromady třeba za poslední měsíc... ale to vy máte teď jenom tu zumbu?

Ted'ka jsem posledně absolvovala všechny generálky, to je jasný...

HB:

V Městském...

V Městském divadle. To jsme nevynechali, jenom jednu, to jsme byli pryč. Jednou za měsíc se to dá zvládnout, možná dvakrát. Ale kultura je to taková pro mě se sportem, pohybem na prvním místě, jako jednoznačně. Od malička.

HB:

A vzhledem k tomu celkovému kulturnímu vyžití, kolik z toho si bere divadlo?

No...

HB:

Jako se všeho...

No, rozhodně takových 70 procent. Protože já o něm ráda i čtu, dívám se třeba, či běží nějaký pořad v televizi, nebo něco, zajímám se. Byli jsme mnohokrát i v Praze v divadle na muzikálech, taky činohře, takže hodně.

HB:

Jaká divadla navštěvujete nejčastěji?

Městské divadlo Brno.

HB:

A pak dál? Jak by jste to odstupňovala?

No byli jsme v Janáčkovém i Mahenovém, ale je pravda, že nás to teda vůbec nechytlo, teda ted'ka mluvím i za dceru, protože než začala dělat to studio, tak to vše absolvovala se mnou, a potom líbí se mi na Zelňáku, Bolek Polívka a Reduta...

HB:

Na Zelňáku je...?

Nebo to není Polívka, to je provázek, já to mám spojený, takže tomu říkám na Zelňáku, jo Provázek.

HB:

Jaký typ divadla preferujete? Z hlediska žánru.

Činohru. Jednoznačně. Na prvním místě.

HB:

A dál? Udělejte žebříček.

No. Činohra. Činohra. Činohra. A pak muzikál. Ale muzikál v Městském. Nikde jinde.

HB:

A dál? Pak třeba opera, balet...

Áno. Áno. Anó. Je pravda, je tomu asi rok, dva roky, co jsme chodili často do opery Janáčkova divadla, na opery, protože tam jsem měla kamarádku, na kterou jsem chodila, a ta opera mě hrozně bavila. A byla jsem tam i na baletu, ale hlavně ta opera mě bavila, ale je pravda, že s tou kamarádkou, ona se pak odstěhovala... vlastně... v podstatě už jsme nebyli v kontaktu a na operu už se mnou nikdo nechtěl.

HB:

Ale ona byla tím iniciátorem?

Ona byla tím iniciátorem, protože jsme byli ve dvojici a měla tam spoustu známých, takže tam hráli její známí, takže mě tam vlastně vodila, to bylo fajn. To se mi hrozně líbilo. Ale sama bych jako... do Městského bych jela sama, ale na tu operu, na to třeba dva, aby si pak sdělili ten dojem. A tak jsme vlastně chodili a ted'ka už ne; ona byla ten tahoun. Ale šla bych zas, ale potřebovala bych osobu jako ona.

HB:

Sledujete působení tvůrců toho našeho Městského divadla i někde jinde, mimo?

Ne. Ne. Ne. Ne. Občas se dovím, že někdo odsud dělal někde jinde, ale abych potom nějak záměrně šla, nebo se o to zajímala, tak to ne.

HB:

Je tím míněna i televize?

Jako televize co? Jako jestli sleduji práci tvůrců v televizi?

HB:

Jako Roman Vojtek odešel hrát do seriálu. Jitka Čvančarová, a tak dále a tak dále...

Já sleduji televizi dvakrát do měsíce a to musím vědět, že ten program bude, takže pro mě je televize tak těžká ztráta času, že jako prostě ne.

HB:

Myslíte si, že má naše divadlo nějaké specifikum vůči jiným divadlům, kterým se vymezujem?

No. (dlhá pauza) Já si myslím, že určitě ano. Jako, je to rozhodně specifický divadlo, myslím si... nemyslím výběrem těch inscenací nebo z těch, co se tam hrají, ale myslím si, že má naprosto vynikající herecký tým. Že to je specifikum, že tam těžko jako hledáte slabinu v tom herectví. A vůbec zpracování těch her, to jako prostě... jako neumím to pojmenovat, že třeba v Redutě mají tohle a tohle, protože já hlavně chodím... v podstatě já hlavně chodím do Městského. Asi to srovnání pokulhává u mě. Byla jsem na činohře v Janáčkově divadle, byla jsem v Mahenově, a tam jsem a tam jsem viděla... nebyl to tak stmelový tým, nebyli to vynikající jeden vedle druhého, vždycky mi tam něco pokulhávalo. Ale je to možná fakt tím, že jsem jako velké fanda Městského divadla, takže proto. Myslím si, že jsou fakt vynikající. Hudba jak... jako všechno... dává mě to dohromady výbornej komplex, nic tam nepokulhává, nic tam není navíc.

HB:

Dalo by se říct, že je to i tím přístupem k práci...

Určitě. Jednoznačně. Je to... Je to na těch hrách fakt vidět jako jsou udělaný, jako fakt velká práce, dřina obrovská, a jako na jevišti to není poznat, ale jako samozřejmě i kostýmy, kulisy, prostě všechno dohromady mě to dává dohromady celek, kterej málokdy má chyby.

HB:

Podle čeho vybíráte, na jaký představení půjdete?

No. Podle toho, která veřejná generálka se mi líbí, protože jsem viděla všechny a vracím se do divadla na ty představení, které se mi líbili na veřejné generálce. Je to špatně, protože na veřejné generálce to ještě není to hotové divadlo a je to strašně špatně a potřebovala bych za to záhlavek a pořád se nutím jít i na něco, co se mi na veřejné generálce tolik nelíbilo, jako co mě neoslovilo tolik. Protože se mi stalo, dvakrát jsem byla na představení, které mě až tolik nechytlo jako potom třeba za půl roku tři měsíce a bylo to daleko lepší. Jako myslím, že jako, že šlapalo to. Ta veřejná generálka, víte...

HB:

Je to veřejná generálka.

Takže, takže takhle. Vracím se mnoho let třeba na Brouka v hlavě a zase bych ho chtěla vidět.

HB:

Ovlivňují vás třeba recenze?

Ne. Ne. Ne. Ne nikdy.

HB:

Teda podle toho nevybíráte?

Ne. Čtu je. Třeba se zasměju, když se k nim dostanu, neříkám, že je záměrně vyhledávám, ale když se k nim dostanu, tak je čtu; někdy se zasměju docela, aleníkdy mě neovlivnili, ani v jakékoli kultuře. Nikdy. Možná třeba doporučení lidí, kteří to videli, ale ani to ne, já musím dát na vlastní úsudek.

HB:

A doporučení lidí, na který dáte nebo...

Um...

HB:

Ani to ne?

Dejme tomu jako dcera, protože ta měla vždycky kulturní přehled vždycky a doufám teda, že až ta zumba trochu pomine, tak zase se k tomu vrátím na její doporučení. Ne, ani na ni. Ani když řekne, že je to třeba... když řekne, že je to vynikající, tak mám radost a jdu. Ale když řekne, že to nebylo až tak, tak stejně jedu, protože chci poznat sama.

HB:

Vy jste ta, která iniciuje ty návštěvy představení, nebo jste člověk, který se veze?

No. Je pravda, že dokud jsme chodili s dcerou, tak jsme byli obě dvě padesát na padesát. Chodili jsme společně. Věděli jsme, že deme. Většinou jsme se shodli, co chceme vidět i podruhé, potřetí, ale pokud jdu s někým jiným, než s ní, tak jsem to já, která toho člověka chytne, ale na operu se mi to ještě nepovedlo, ale do divadla samozřejmě ano.

HB:

Jak rychle nebo operativně vybíráte? Potřebujete na to dlouhou přípravu?

Ne. Je třeba pravda, že někdy bývá často u filmu, ale divadla taky, třeba vím o tom dopředu, že se to připravuje, jako o čem to bude, dej, kdo bude obsazenej, tak to mě třeba láká se podívat na to divadelní zpracování.

HB:

A odkud to víte?

Noviny. Časopisy. Rádio. Někdy nějaký ten časopis, který je o kultuře v Brně, tak si to přečtu a láká mě to anebo mluvím s lidmi, protože já znám lidi, kteří v tom divadle pracují. Mám kolegyni v práci, její syn pracuje v divadle, takže ta když začne vyprávět, jako, že se něco připravuje, něco chystá, to mě chytne a to se rozhodně těším.

HB:

Z jakého důvodu chodíte do divadla? Teď to je divadlo pro divadlo anebo divadlo jako společenská událost?

Né. Pro to divadlo. Já... tak asi je to společenská událost, určitě, ale já to tak neberu, já chci vidět tu hru, protože se mi to líbí, baví mě to, někdy mě to nebaví, ale nedovedu si představit, že bych nechodila do divadla. To by mě asi hodně, hodně vadilo.

HB:

To jste už sice říkala, ale spojujete divadlo se společenskou událostí? Ale jakou?

Ne. Ne, já totiž se zeptám takhle; co chápete jako společenskou událost? Myslíte, že se setkám jako s lidmi? Že se hezky obléknu? Půjdu tam jako... jako... Ne. Já tam opravdu, samozřejmě, jsem ráda, když jde se mnou někdo, kdo jako do divadla často nechodí, takže jsem ráda, že mu zprostředkuji to, co to dává mě. To jsem hrozně ráda. To je pro mě ta společnost, ale jestli jsou tam hezky oblečení lidé, nebo ten šum té společnosti... i kdyby to zahráli jenom pro mě, tak je to fajn. Já tam jedu jen pro to divadlo.

HB:

A jdete si pak třeba sednout? Na vínečko? Na kafičko?

Jako, pokud je čas, on ten čas málo kdy je, ale pokud je, tak to strašně vítám a my to proberem, to je úžasné.

HB:

Když vám koliduje divadlo s nějakou velkou akcí, čemu dáte přednost?

Pokud ta akce není povinná, jako třeba pedagogická porada nebo setkání po třiceti letech se základní školou, tak vždycky, vždycky se jde do divadla, protože to vždycky vyhraje.

HB:

Všímáte si publika?

Jéjej...

HB:

Složení, oblečení...

Oblečení ani tak ne, ale rozhodně složení, protože se to liší na normální představení, normální říkám v uvozovkách, a veřejný generálku. První veřejné generálky byla legrace loni; zvonili telefony, padali nám hole, šuměli jsme hašlerkama... jinak teda, samozřejmě, paní přede mnou usnula a pan Pardus jí už pomalu budil z jeviště. To je úžasný. Potom pán na konci řady byl natolik unaven, že prostě upadl, tak si člověk nemůže nevšimnout. Ted', je pravda, že to složení je jiný i na těch veřejných generádkách, ale složení lidí, kteří přišli do toho divadla...

HB:

Večer?

...večer, protože vždycky sedím někde vpředu, tak se dívám, mám obrovskou radost z toho, že za tu dobu, co já chodím do divadla, už je to let, se to, myslím si, jako změnilo, omládlo, chlapi choděj, což je fantastický a mám z toho hroznou radost. Jako, samozřejmě, to složení je různorodý, ale já mám i radost, když už se ptáte na to oblečení, mám strašnou radost z toho jejich oblečení, protože našněrovat se do brokátu a pán se chudák dusí v obleku s kravatou a prostě už se strašně těší, aby to skončilo, tak to se mi líbí. Chodí slušně oblečení, ale uvolněně. Je to nádhera. Líbí se mi to.

HB:

Říkala jste, že jste chodila i do Janáčkova. Myslíte, že to publikum je rozdílné v divadlech? Liší se?

Já teda, samozřejmě, můžu srovnávat jenom pár divadel. Jo jako. Říkám znova, chodím nejvíc do Městského, ale chodím i do Janáčkova divadla, konkrétně pro srovnání.... tam jako ne, tam chodí, samozřejmě i mladí lidé, tam jsou ty hry trošku odlišné, tam je to dost specifický, takže jsou tam opravdu modernější, i když neříkám, že v Městském nejsou, ale...

HB:

Takže, dá se to srovnávat s publikem našeho divadla?

Dá. Dá. Tam bych řekla, že je ještě víc těch mladších, kteří jdou na nějaký ty... řekla bych... nó, modernější, ale nemyslím... Protože, protože vy hraje modernější, ale vy hraje i klasiku. Tam je to spíš v menším divadle, ale...

HB:

Mahenovo...

Ano no Mahenovo... o tom nemluví vůbec, tam jsem si připadala, já jsem byla fakt asi na čtyřech hrách a navíc, v jedné hře hráli moji kamarádi, ale opravdu, řekla bych, tam je to publikum hodně sešněrované, hodně. Prostě, už i ty dámy, které tam pracují... jako já jsem, jenom rychle řeknu, já jsem si koupila nádherný bílý baťůžek, divadelní baťůžek na záda, který jsem si vzala a paní v Mahenově divadle mi řekla: Co ten batoh na zádech? S tím sem nemůžete. Tak jsem si říkala: no dobře, to byla jenom kabelečka na ty ramínka. Rozhodně se liší, třeba Janáčkovo divadlo, tam bych řekla, že jsou vážní. Vážní, velice slušně oblečení a jsou vážní.

HB:

Věkově?

Věkově jsou, řekla bych, jako starší publikum, oni jsou hodně, bych řekla. Aspoň za tu dobu, co jsem tam chodila já do opery. Takže vážné publikum, velmi slušně oblečené a v Janáčkově divadle mi vždycky bylo líto těch pánů, kteří tam přišli s dámami, ti se trápili.

HB:

To byl ten brokát a ten oblek...

Takže tak. Ale říkám, mluvím o opeře. Protože činohra je určitě jiná, neříkám, že se nevrací zlatá opera... Prodaná nevěsta od Havelky, tam to žilo, to tam žilo, to i to publikum náramně oceňovalo. To byla moderně zpracovaná záležitost, ale jinak, liší se to.

HB:

Váš první nebo nejsilnější zážitek z divadla? A nemusí být jeden.

Ano, nejsilnější zážitek z divadla – výkon paní Herfortové v Lese, v Alžbětě anglické a divadelní představení Brouk v hlavě. To musím říct, to je opravdu nejsilnější, co si pamatuju a budu si to pamatovat celej život a je to fakt nejsilnější zážitek. Nic víc. Ono jich bylo silných zážitků mraky, mraky, mraky, ale toto prostě...

HB:

Kdo a co vás přivedlo do divadla? Kdo vás přivedl k divadlu?

Paní Marie Dusová. Jo? Paní Marie Dusová, to je moje bývalá kolegyně z první práce, to jsem pracovala ve školce, když jsem začínala, tak ona. Jako divadlo mě, samozřejmě, bavilo, protože... už dřív. Takhle, já jsem měla strašně ráda záznamy divadelních představení v televizi, ještě černobílé, na to jsme se vždycky dívali; ale ona často navštěvovala Městské divadlo, a ta mě vlastně přivedla na veřejný generálky a to už jsem se chytla drátkem a to už i dcera a už jsem jí prostě začala vodit do divadla.

HB:

To byl ten první moment?

Divadlo, samozřejmě. Mě bavila literatura strašně, četla jsem strašně ráda... historický knihy mě bavili, jinak by mě to divadlo asi nechytlo, ale... Ona mě přivedla do divadla.

HB:

A z jakýho důvodu navštěvujete zrovna Městský divadlo?

No. Já, samozřejmě, bych měla říct na tomhle místě, že prostě jsou skvělí a jsou nejlepší a já nevím, co všechno, ale já ho mám ráda, já jsem na něho zvyklá, baví mě to tam a patří to k mému životu. Jo? Tohleto divadlo patří k mému životu a asi těžko bych... jako já si nedovolím srovnávat kvalitu, cokoliv, jo? Ale to už je tak jako, když přijedu domů. Cítím se tam strašně dobře a oni mě pobaví, nebo mě naštvou, nebo mě rozbřečej, někdy mě naštvou, ale to k tomu patří, k té pohodě.

HB:

A teďkom, jestli by jste mi řekla, jaký máte pocity po zhlédnutí dobrého představení...

Jo, jo...

HB:

...a potom špatného...

Pocity po dobrém představení, jako byla třeba Dobře rozehraná partie, to jsem měla zase po dlouhé době, protože už jsem starší, samozřejmě, takže já jsem hrozná konzerva na divadlo a to jsem měla zase po dlouhé době pocit, že jsem fakt v tom klasickém divadle... klasický divadlo, že vidím – oni tam sedí, stojí, mluví a je to úžasný, člověk se prostě do toho... prostě bez efektů, bez promítání na plátno, bez všeho, prostě klasický divadlo, to mám strašnou radost, a když vidím takovýhle představení, takže za prvé, mám strašnou chuť o tom někomu vykládat, takže pokud jsme ve dvojici, jakože chodíme, tak to se o tom mluví a mám z toho strašně skvělej pocit, to já neumím vyjádřit. Je mi dobře a mám taky pocit, že mně to obohatilo rozhled, že jsem se něco dozvěděla, že jsem viděla, že někdo něco umí a já mu tak strašně závidím, ale jako strašně kvalitní dobrej pocit. A to musím říct, že mívám málo dalších kulturních záležitostí; z jiných záležitostí ano, ale mluvíme o divadle. No a špatný divadelní představení... taky jsem viděla a... no... a jsem naštvaná no prostě... jako já jsem ráda,

že jsem to viděla, samozřejmě, protože člověk nemůže žít jenom s dobrými představeními, to je jasný, a taky se nemůže každá věc povést a nemusí to být můj vkus, ale prostě... tak jsem našťvaná, si říkám ježíšmaria, to byla blbina, ale zase na druhé straně rozhodně jako vidím, že třeba nebylo to všechno špatně, ale mě se to prostě nelíbilo. Takže, když se mi to nelíbilo, jsem našťvaná, ale ne tak, abych kvůli tomu spáchala sebevraždu, ale rozhodně se na všechny další představení těším a jdu a prostě... a jako... rozhodně by mě to neodradilo od jakýchkoliv návštěv.

HB:

Čili vám se vybaví nejdřív jen to vaše rozladění a...

Samozřejmě, jako jdu, určitý pocit zklamání a... takže o tom přemýšlím a říkám si: co ten dělal špatně? Co ten dělal? Tohle se mi nelíbilo, tohleto bylo strašný... takže já si to pak v duchu rozebírám a říkám si, nebo o tom mluvíme, samozřejmě, jako tak, ale samozřejmě, musím říct, že to rozladění je... trvá asi tak než nastoupím do elektriky.

HB:

Tak to není daleko.

To není. Rozhodně mě to neovlivní natolik, abych už v té elektrice... už myslím na něco jiného, a je to velkej rozdíl, protože když je to představení dobré, ale já zas říkám, pro mě dobré, tak z toho žiju měsíc. Vždycky si vzpomenu, řeknu si: ach, to bylo super.

HB:

Zlepší se nálada...

Zlepší se nálada a to špatný, na to zapomenu hned, když si sednu na sedadlo.